

ÍTRÓTTUR

sosalurinn, box 76, 110 tórshavn - tlf 31 18 20 - fax 31 47 20 - teldupost til ítróttin: email@sosalurinn.fo

Lesið eisini ítróttin á Internetinum

www.sosalurinn.fo

Nýggja ættarliðið brúkti uppskriftina úr Landskrona

Fyrsta stigið í EM-undankappingini var úrslit av heilhjartaðum felags stríði, heldur enn av góðum fót bóltssavriki

Ofra verður tikið til, at eitt ættarlið er eini 25 til 30 ár. Í fót bólti er eitt ættarlið kanska helmingurin av hesum áramálinum. Og landsdysturin í Vilnius leygdagin var søguligur á tann hátt, at hetta var fyrsta ferðin, at landsliðið spældi síðani søguliga sigurin á Eystur-riki 12. September í 1990, uttan at nœkur av teimum ellivu hetjunum, sum undir leiðslu av Páll Guðlaugssyni stríddust teir 90 minuttirnar ta ferðina, var á vøllinum. Jan Dam og Jens Martin Knudsen sótu á beinkinum leygarvöldið, og Allan Mørkøre hevði givið avboð. Hinir átta – Jóannes Jakobsen, Mikkel Danielsen, Tummus Eli Hansen, Julian Hansen, Torkil Nielsen, Abraham Hansen, Kári Reynheim og Kurt Mørkøre – eru ikki longur tøkir til landsliðsfót bólt.

Eitt nýtt ættarlið hevur tikið við. Allan Simonsen hevur síðani 1994 arbeitt miðvíst fyri at skipa liðið betri, bæði í verjupartinum og í framrættaða spælinum, og burtursæð frá onkrum stórum svipsarum, so hevur tað gingið rætta vegin. Men stigaposin hevur verið soltin. Sigrarnir á San Marino og Malta varð tað roknað við. Tað varð eisini roknað við, at landsliðið skuldi fáa stig móti Estlandi fyrr í summar, men tað kiksði, so tað framvegis sviður í.

Út frá omanfyri standandi er ikki langt av leið at staðfesta, at málleysi javnleikurin í Vilnius er eitt tað besta úrslitið, sum landsliðið hevur rokkið tey fimm árin, Allan Simonsen hevur verið venjari. Úrslitið leygarvöldið setur samstundis ljóskastaran á, hvussu ússaligt avrikið í Estlandi var. Litava er nummar 55 á altjóða styrklistanum, Estland er nummar 107, og Føroyar eru á 119. plássinum.

Andaneyð

Litavar vistu frá fyrsta bríksli, at teir á heimavølli ætlaðu at fáa fulla úrtøku burtúr móti nógv lægri styrkismettu Føroyum. Heima menninir lögdu fyri sum eitt satt ódnarveður, og tað er sjáldan komið fyri – um nakrantíð – at føroyska landsliðið so leingi hevur verið undir so stórum trýsti, sum tað var undir móti Litava. Ikki soleiðis at skilja, at mótsðuliðini ikki hava verið betri, enn Litava var, tí í fót bóltssdygdum standa baltararnir avgjørt ikki jugoslavunum, spanumonnum og

danskarunum kurl, men hesi mótsðulondini hava øll havt ein heilt órvísi máta at spæla fót bólt uppá, enn litavararnir høvdu hesa ferð. Medan hini mótsðuliðini við hvørt hava skundað sær og so tikið tað heilt róluga eina løtu, so trýstu og kroystu litavararnir í ein samfullan klokutíma.

Litavararnir høvdu triggjar spælara á toppinum, og tað hevði við sær, at Sámal Joensen í stórar partar av tíðini meiri var miðverji, enn hann var á miðvallarplássinum, sum hann var ætlaður at vera á. Skarbalius, sum spælir í Brøndby, var sera álopshugaður í høgra borði, og tað var trupult hjá Henningi Jarnskor, sum ofta so at siga hevði hálvan annan spælara ella meiri enn tað í móti sær. Litavararnir megnaðu fleiri ferðir at senda vandamikið innfyri, serliga úr høgra borði og eisini úr vinstri síðu. Í 1. hálvleiki høvdu teir nógv hornaspørk og fyra upplagdar móguleikar, men Sámal Joensen bjargaði eina ferð á strikuni, og Jákup Mikkelsen hevði eina røð av bjargingum. Tvær vóru framúr, og ein – tá teir heilfluktadu úr sjei metrum eftir innlegg úr høgru – var í heimsklassa.

Hóast teir ikki skoraðu, so hildu mótsðumenninir á at pressa og trýsta, men sum 2. hálvleikur leið, var tað alt meiri sjónligt, at tað fór ikki at eydnast hjá teimum. Í 1. hálvleiki royndu teir – umframt við vongspeilinum – eisini við kvikum eitt tvey samanspæli at seta seg ígjøgnum á miðásinum, og burtúr hesum stóðust vandamiklar frisparksstøður dygst uttanfyri brotsteigarmarkið, sum ikki góvu mál. Teir gjordust ongantíð blankir mitt fyri eftir slíkt samanspæl, tí føroyska miðverjan hvørja ferðina máldi teir av og tipti fyri. Í 2. hálvleiki ótolnaðust teir á heimaliðnum, samstundis sum áskoðararnir góvu sína misnøgd til kennar, teir fóru at senda skrábóltar í brotsteigin longri úti á vøllinum. Hetta treivst føroyska miðverjan sera væl við, og seinna umfarið vóru vandasjógvarnir heilt fáir og føroyska skútan var ongantíð um at kollsigla. Hugaligt var í tí sambandinum at staðfesta, at sjálvt um tað oysregnaði alla tíðina, og ikki serliga slætti vøllurin harvið var bæði vátur og tungur, so bilti tað ikki nakað serligt við orkuni.

Uppskriftin

Tað man vera langt síðani, at føroyska landsliðið hevur havt so lítið at bjóða uppá í álopspartinum, sum teir høvdu hesa ferð. Mál móguleikarnir kundu teljast á aðrari hondini, men allkavel var móguleikin fyri at hava øll trý stigini við um Eyrstrasalt og til Skotlands ongantíð burtur, og í veruleikanum kendist tað, sum um sigurin var ongantíð so nær, sum tá dómarin bríkslaði fyri síðstu ferð. Tað var hesa løtuna, tá heimaliðið flutti sitt fólklongri fram, og áskoðararnir spottaðu teir, at verjuparturin hjá teimum var heilt tunnur.

Todi Jónsson, sum annars fyri tað mesta hevði til uppgávu at verja heldur enn at hótta mótsðumálið, fekk ein móguleika, ið var nett av sama slagi, sum hann avgjórði niðri á Malta uppá, men hesa ferð fór skotið við síðuna av. Uni Arge, ið arbeiddi sum ein hestur, smekkaði eina ferð úr vinstri og í síðunetið. Hann hevði

ikki fingið eyga á, at Todi Jónsson var púra leysur í hinum borðinum. Og Julian Johnsson sleyst seg – eftir sending frá Henningi Jarnskor – leysan í vinstri, men eingin var undir málinum at prika innleggjið um strikuna.

Í 1. hálvleiki vóru føroyska móguleikarnir so at siga eingir. Okkara menn tóktust so strongdir av stóra áganginum, at teir høvdu lítið ella einki yvirskot at halda uppá bóltin, tað hevði óneyðug bólltap við sær, og tað var ráð hending, at tað á miðvøllinum eydnadist at samanspæla fleiri enn triggjar ferðir.

Besti næstan-mál móguleikin var, tá Henning Jarnskor sendi diagonalt til hin vongverjan, Pól Thorsteinsson, ið var um at gerast leysur, men misti javnvágina, tá hann skuldi seta ferð á móti málinum, og eina løtu lá hann skaddur uttanfyri vøllin.

Spælið fleyt ikki, og móguleikarnir vóru fáir og smár. Alikavel var javnleikurin ikki púra við síð-

una av, soleiðis sum tað tørnaði út, og tað átti kollektivtíð æruna av Julian Johnsson, John Petersen og Sámal Joensen lógu í útgangs-støðuni á linju á miðvøllinum. Teir arbeiddu sera nógv, og teir tóku broddin av nógvum álopstrýsti. Í miðverjun vóru Jens Kristian Hansen, Hans Fróði Hansen og Óli Johannesen sannir brandar, bæði niðri á svørðinum og í luftini. Sammett við ferðina til Baltikum fyri fyra mánaðum síðani var hugburðurin ikki at kenna aftur. Spælarnir ofraðu seg, sum teir gjóru fyri átta árum síðani í Landskrona, men teir høvdu høvðið meiri við í, hvussu teir bóru seg at, enn óroyndu menninir høvdu ta ferðina. Og úrslitið var gott. Verður hugburðurin tann sami í annaðkvöld, verður talan ikki um nakað skræðl, og allir spælarnir vistu, at teir eru so mikið at sær komnir, at tað als ikki er púra burturvið at droyma um meiri enn eitt tepurt tap.

jh

Tað er ikki ov langt av leið at siga, at hesin maðurin tryggjaði Føroyum eitt stig leygarvöldið